

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

73. An surdus teneatur confiteri, & quid cum eo agere debeat
Confessarius? Et si saltem sciat scibere, teneatur confiteri per scripturam?
Ex p. 5. tr. 6. res. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

RESOL. LXXIII.

An surdus reneatur confiteri, & quid cum eo agere debeat Confessarius?

Et si saltem sciat scribere, an teneatur scribere, & confiteri per scripturam? Ex part. 5. tract. 6. Resolut. 5.

Sup. hoc infra in Ref. 123. à lin. 1. & supra ex Ref. 63. §. ex dictis, in fine.

Sup. hoc lege doctrinam Ref. praxeritae, & aliarum ejus not.

§. 1. **A**D hoc dubium respondet Possévinus de officio Curato, c. 7. num. 15. ubi sic ait: Queritur quid agendum cum surdo? Respondetur, caveat Curatus ne ab aliis audiatur. Excipiat illius confessionem in remotiori, & hunc non interroget, nisi de puris necessariis in mortalibus, & evitet fatigationem suam, & surdi, si novit scribere, bonum erit, scribat peccata venialia generali collatione, faciat confiteri. Ita ille. Sed ex superiori resolutione satis probabiliter firmatum est, neque surdum teneri scribere peccata.

RESOL. LXXIV.

Exponitur casus curiosus de confessione quadam valida per litteras, videlicet in Anglia aliquis Catholicus cum esset ad mortem damnatus, & Hæretici nolent permittere confiteri cum Confessario Catholico, si haberet commoditatem scribendi ad aliquem Confessarium, an possit per litteras confiteri, & rogare Confessarium, ut se immisceret inter adstantes prope patibulum, & illum tunc presentem, & Confessarium intuentem, voce secreta illum absolovere?

Et deducitur posse Confessarium absolovere moribundum, si internuntius, qui vocavit Sacerdotem nomine ægroti, & postea non adest præsens coram Sacerdote & ægroti, quando Sacerdos absolvit moribundum sensibus destitutum. Ex p. 11. tr. 7. & Miscell. 7. Refol. 30.

Sup. hoc infra in Ref. 76. signanter in §. 1. à verb. ut pro hac, & in §. ult. & legem etiam Ref. & §. annot. primæ post seq. hujus Refol.

§. 1. **H**is diebus de hoc casu interrogatus fui, videlicet si in Anglia aliquis Catholicus esset ad mortem damnatus, & hæretici nolent permittere illum confiteri cum Confessario Catholico, si haberet commoditatem scribendi ad dictum Confessarium, an possit per litteras confiteri, & rogare Confessarium, ut se immisceret inter adstantes prope patibulum, & illum tunc presentem & Confessarium intuentem voce secreta absolovere? Casus quidem est non minus curiosus, quam difficilis. Et prima facie negativè videtur respondendum, stante decreto Clementis VIII. unde novissimè Pater Pasqualigus firmavit in Theol. tom. 2. disp. 82. sect. 8. num. 42. Non solum non posse absolvi absentem, sed nec confessionem fieri absenti in ordine ad absolutionem obtinendam à presenti; de sumitur ex eodem decreto Clementis VIII. nam damnavit utramque propositionem, nempe & quod possit fieri confessio absenti, & quod Confessarius possit absolovere absentem; unde Paulus V. die 18. Augusti 1605. decrevit, ut ex tractatu de penitentia quem ediderat Suarez, deleteretur sect. 4. disp. 21. quia in ipsa tenebat, quod licet non possit absolvi absens, possit tamen confessio fieri per litteras absenti, & ita explicabat decretum Clementis VIII. Probatur, quod confessio fiat secreto apud solum Sacerdotem, ut est in praxi atque adeo coram ipso personaliter, est ex institutione

Christi, ut decernit Tridentin. sess. 14. can. 6. Ergo non potest confessio Sacramentalis, qua sufficit pro Sacramento fieri absenti. Consequentia probatur. Validitas Sacramentorum pendet ex institutione Christi, ita ut si aliter fiant, quam instituta sint, non sint valida. Ergo confessio facta absenti non erit sufficiens pro hoc Sacramento: unde Tridentin. cap. 2. sess. citat. docet: Quod Christus voluit peccatores fisci ante Tribunal Confessarij tanquam reos. Ita Pasqualigus. Unde Alvarez, & alij asserunt, quod licet Confessarius possit absolovere moribundum, si accersivit confessarium pro internuntium, vel per litteras, & adveniens Sacerdos ægrotum invenit impotentem ad confessionem faciendam, & ad alia signa sensibilia, adstantes tamen fide digni affirmant ægrotum voluisse confiteri; Negant tamen posse Confessarium absolovere moribundum, si internuntius qui vocavit Sacerdotem nomine ægroti, monuit quidem Sacerdotem voluntatis penitentis, & postea non adest præsens coram Sacerdote, & ægroti. Sicut etiam putat in supradictis duobus casibus infirmum confiteri per litteras, & nuntium contra decretum Clementis VIII. Ergo erit illicitum.

2. Sed ego ad omnes casus supradictos affirmative respondendum esse censeo, quia dictum decretum Clementis VIII. non officit in supradictis casibus, & non est intelligendum in casu necessitatis, quando aliter confiteri non potest, & quando licet confessio efficiatur per litteras, vel per nuntium, tamen absolutio datur à Confessario præsentem penitente, ut accidit in casibus supradictis, loquitur igitur decretum Clementis VIII. de confessione stricta, non autem de confessione minus stricta, & in universaliori acceptance ut probat, & explicat Cardinalis Lugo ubi infra sect. 4. n. 72. & Leander. Dico igitur moribundum posse absolvi à Sacerdote præsentem, licet testes non repeant testimonium coram ipso infirmo. Quia quamvis dicta per testes confessio facta fuerit in absentia, tamen postea absolutio datur in presentia penitentis, quod sufficit ad valorem Sacramenti, ut non fiat contra decretum Clementis VIII. Nam illa confessio facta à penitente per testes non est confessio strictè, sed magis universaliter sumpta, quæ in defectum rigorosæ confessionis acceptatur ad profertentiam sententiam absolutionis. Decretum autem Clementis VIII. solum loquitur de confessione strictè accepta, quæ fieri nequit nisi in presentia Confessarij.

3. Et ita hanc sententiam latissimè, & doctissimè probat Pater Bardi in selectis lib. 10. q. 13. per totam omnino videndus, & me citato Eminentissimus Cardinalis Lugo de Sacram. Penit. disp. 18. sect. 1. n. 35. ubi sic ait: Alij generaliter loquuntur, quomodocumque illud confitendi desiderium Confessario innotuerit, posse Sacerdotem absolovere penitentem presentem sensibus destitutum. Pro qua sententia plures assert idem Diana loc. cit. dicens illam esse probabilem, quod idem affirmat Bonacina in eam magis inclinans in presentia disp. 5. q. 5. sect. 2. punct. 2. §. 4. n. 10. & in nona editione tom. 3. disp. 2. de censur. q. 3. punct. 33. ubi dicit ita Romæ à multis judicatum fuisse. Quod quidem videtur esse omnino juxta mentem, & verba Pauli V. in Rituali Romano, ubi absque ulla limitatione, aut distinctione dicitur: Si desiderium confitendi per se, vel per alios ostenderit, absolvendus est. In casu autem posito verificatur tota illa conditio, cum infirmus per alios desiderium confitendi ostenderit

ergo